

Arrest

nr. 148 400 van 23 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 9 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2012 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 februari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HERBOTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 april 2011 dient verzoekster een visumaanvraag gezinshereniging in bij de Belgische ambassade te Abijan teneinde haar echtgenoot in België te vervoegen.

Bij beslissing van 9 januari 2012 werd haar de afgifte van het visum geweigerd. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt.

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10 § 1, al. 1,4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08.07.2011, van kracht geworden op 22.09.2011;

Overwegende dat op 27/04/2011 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van O. C. B., geboren op 18/02/1986, van Ghanese nationaliteit, om haar echtgenoot in België, Y. M. K., geboren op 17/07/1975, te vervoegen;

Overwegende dat art. 10, §5° van hoger vermelde wet bepaalt dat de te vervoegen vreemdeling moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ter staving hiervan heeft de heer Y. M. K. bewijzen voorgelegd dat hij werkzaam is als interimarbeider. Aangezien aan dergelijke contracten op elk moment een einde kan worden gesteld door de werkgever en betrokkene daarnaast geen enkele zekerheid kan bieden dat dit interimwerk in de toekomst kan worden voortgezet, is de regelmatigheid van deze bestaansmiddelen allerminst aangetoond. Interimarbeid is per definitie slechts tijdelijk en flexibel en kan in deze hoedanigheid dan ook niet in overweging genomen worden ter staving van de regelmatige bestaansmiddelen (Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 66999 van 20.09.2011);

Overwegende bijgevolg dat de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn, worden de visa geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

2.2. Daar waar verzoekster in haar synthesesmemorie vraagt om de staatssecretaris voor Migratie en Asiel op te dragen het visum uit te reiken, minstens te heronderzoeken, wijst de Raad er op dat overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet de Raad optreedt als annulatierechter wanneer hij gevat wordt om uitspraak te doen over de beslissingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. De Raad beschikt bijgevolg niet over de rechtsmacht om verweerder op te dragen het visum uit te reiken.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster een schending aan van artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet. Ter adstruering van het middel zet verzoekster uiteen hetgeen volgt:

“Mevr. B. uit Ghana, vroeg een visum GH om zich te mogen vestigen bij haar echtgenoot mr. Y. M. K., wonende te Leuven. Het visum wordt geweigerd omdat de echtgenoot mr. Y. tewerkgesteld is als interim-arbeider en volgens de visumdienst dergelijk arbeidscontracten te flexibel en te tijdelijk zijn en er op elk moment een einde aan kan gesteld worden. Overwegende dat mr. Y. aangeworven is door interimbureau S. in 2007 (en daarna overgenomen door S. vanaf 1/1/2012. Sinds 4/5/2007 is hij ononderbroken werkzaam als groenten- en fruitinpakker op dezelfde tewerkstellingsplaats nl. O., (...). Zonder onderbreking vanaf 28/5/2014 door R. tewerkgesteld. Zie de Individuele rekening 2007 (); 2008 (), 2009 (), 2010 (), 2011 (), 2012 (), 2013 (), de berekeningsnota inkomstenbelasting 2013 (), de loonbrieven 2014-1 semester ( ), individ. rekening 2014 2°semester R. ( ) en 2015 ( ). Deze lange tewerkstelling wijst op een stabiele & regelmatige vorm van bestaansmiddelen (Cfr.art.10§5 Vreemdelingenwet). In de nota met opmerkingen dd. 1/3/2012 van verweerder wordt opgeworpen dat "uit het administratief dossier gebleken is dat verzoeker werkzaam is als interimarbeider. Uit de stukken blijkt derhalve niet dat verzoeksters partner een vast arbeidscontract heeft kunnen voorleggen. Men kan bijgevolg niet met zekerheid stellen dat deze inkomsten stabiel zijn en kan niet uitgesloten worden dat verzoeksters partner ten laste van de overheid zal vallen Dat qua stabiliteit en inkomstengarantie, zelfs

bij de beëindiging van de tewerkstelling van mr Y., er geen wezenlijk verschil is met een arbeider die werkt met een arbeidscontract van onbepaalde duur. Ook de arbeider met een arbeidscontract van onbepaalde duur kan ten allen tijde ontslagen worden. En zoals een arbeider met een arbeidscontract van onbepaalde duur, zal mr. Y. bij ontslag recht hebben op een werkloosheidsuitkering. Zonder enige wachttijd ! Mr. Y. heeft voldoende arbeidsdagen gewerkt tijdens de afgelopen periode, zodat hij recht heeft op een evenhoog steungeld (dop), zoals elke andere ontslagen arbeider met een arbeidscontract van onbepaalde duur. Dat zelfs indien het werk op de tewerkstellingsplaats zou beëindigd worden, de huidige werkgever (Interim R.) van Y., hem elders nog kan tewerkstellen. Dat verzoekster opwierp in het beroepsverzoek dat de visumdienst art.10§5° van de Vreemdelingenwet te eng interpreteert; Dat ook op de website van Fod.Binnenlandse Zaken- DVZ ten andere vermeld is onder de toelichting ivm. stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen — De bron van inkomsten (zie inventarisstuk 12): Wij nemen niet in aanmerking: o Sommige inkomsten uit aanvullende bijstandsstelsels (leefloon, aanvull. kinderbijslag, finan. Maatschapp. OCMW-hulp, kinderbijslag, wachtuitkeringen en overbruggingsuitkeringen; o inkomsten uit arb.overeenk. art.60 organieke OCMW-wet wij nemen daarentegen wel in aanmerking o de werkloosheidsuitkeringen indien de gezinshereniger actief werk zoekt o ook inkomsten van uitzendarbeid indien de gezinshereniger deze betrekking ononderbroken sinds tenminste een jaar uitoefent (....)”

Verzoekster uit kritiek op de inhoudelijke motivering van de bestreden beslissing zodat zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

– hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

– de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

In casu wordt in de bestreden beslissing onder verwijzing naar artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet geoordeeld dat de voorwaarden inzake gezinshereniging niet vervuld zijn. Meer bepaald wordt gesteld:

“Ter staving hiervan heeft de heer Y. M. K. bewijzen voorgelegd dat hij werkzaam is als interimarbeider. Aangezien aan dergelijke contracten op elk moment een einde kan worden gesteld door de werkgever en betrokkene daarnaast geen enkele zekerheid kan bieden dat dit interimwerk in de toekomst kan worden voortgezet, is de regelmatigheid van deze bestaansmiddelen allerminst aangetoond. Interimarbeid is per definitie slechts tijdelijk en flexibel en kan in deze hoedanigheid dan ook niet in overweging genomen worden ter staving van de regelmatige bestaansmiddelen (Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 66999 van 20.09.2011);”

Verzoekster betoogt, onder verwijzing naar de stukken die door haar worden toegevoegd bij haar verzoekschrift, dat de heer Y. sinds 2007 ononderbroken werkzaam is als groenten- en fruitinpakker op dezelfde tewerkstellingsplaats nl. O., (...); dat hij zonder onderbreking vanaf 28 mei 2014 door R. is tewerkgesteld; dat deze lange tewerkstelling wijst op een stabiele en regelmatige vorm van bestaansmiddelen; dat qua stabiliteit en inkomstengarantie, zelfs bij de beëindiging van de tewerkstelling van de heer Y, er geen wezenlijk verschil is met een arbeider die werkt met een arbeidscontract van onbepaalde duur; dat ook de arbeider met een arbeidscontract van onbepaalde duur ten allen tijde kan ontslagen worden; dat zoals een arbeider met een arbeidscontract van onbepaalde duur, de heer Y. bij ontslag recht zal hebben op een werkloosheidsuitkering zonder enige wachttijd; dat de heer Y. voldoende arbeidsdagen gewerkt heeft tijdens de afgelopen periode, zodat hij recht heeft op een even hoog bedrag aan steungeld, zoals elke andere ontslagen arbeider met een arbeidscontract van onbepaalde duur en dat zelfs indien het werk op de tewerkstellingsplaats zou beëindigd worden, de huidige werkgever (Interim R.) van Y. hem elders nog kan tewerkstellen. Tevens verwijst verzoekster naar de website van de FOD Binnenlandse Zaken wat betreft de toelichting in verband met stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

De Raad stelt vast dat, daar waar verzoekster in haar synthesesamenvatting verwijst naar 12 stukken, uit het administratief dossier blijkt dat de stukken die verzoekster aanbracht ter staving van haar aanvraag slechts één document bevat betreffende interim-arbeid en dat dit document enkel informatie inhoudt over het vierde kwartaal van het jaar 2010.

Aangaande de nieuwe stukken die verzoekster voegt bij haar verzoekschrift, benadrukt de Raad dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die voor het eerst samen met het verzoekschrift tot nietigverklaring worden voorgelegd. De gemachtigde kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de stukken die verzoekster nu voorlegt. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens of stukken die dateren van na de bestreden beslissing of die na de bestreden beslissing worden voorgelegd (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Deze stukken kunnen dan ook niet dienstig worden aangebracht in het thans voorliggende geschil.

Waar verzoekster betoogt dat de heer Y. reeds sinds 2007 ononderbroken aan de slag is als interim-arbeider, dat deze lange tewerkstelling wijst op een stabiele en regelmatige vorm van bestaansmiddelen en dat er geen wezenlijk verschil is met een arbeider die wordt tewerkgesteld onder een contract van onbepaalde duur, blijkt uit de voorliggende stukken op het moment van de bestreden beslissing dat slechts een periode van interim-arbeid gedurende drie maanden in het jaar 2010 werd aangetoond.

De uiteenzetting van verzoekster laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 10 van de vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

Mocht, gelet op het verzoekschrift tot nietigverklaring en de gevoegde stukken, de situatie inderdaad zo zijn dat de Ghanese echtgenoot van verzoekster reeds sinds 2007 ononderbroken aan het werk is als interim-arbeider, belet niets dat verzoekster een nieuwe aanvraag indient waarbij alle nieuwe stukken worden gevoegd en deze stukken vervolgens in overweging zullen worden genomen bij het nemen van een nieuwe beslissing. Ten overvloede merkt de Raad dat de gezinshereniger mogelijks kan aantonen er via interim-arbeid in te slagen op een standvastige wijze een inkomen te verwerven dat hem in staat stelt in het levensonderhoud te voorzien.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting drieëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS